

forholdsviis ubetydelige Ændringer, idet disse Medlemmer dog ved ovenstaaende Bemærkninger har villet antyde, i hvilken Retning de mente allerede nu at kunne lette det Tryk, som den gjældende Skala (i Lovens § 11) lægger paa de mest ubemidlede Skatteborgere, af hvilke de med mindre Indtægt end 1,000 Kr. endog ere ubelukkede fra kommunal Valgret og Valgbarhed.

Med det paatænkte Gjennemsyn for Die henledes Opmærksomheden paa Afhandlingen om „Den kjøbenhavnske Indkomstskat“ af Professor Falbe-Hansen i Nationaløkonomist Tidsskrift 1887 (S. 79—102), idet Udvalgets Medlemmer iøvrigt ikke skal udtale sig om, hvorvidt de i Enkeltheder afgive fra de Forslag til en Skattereform, som Afhandlingen indeholder.

Om de nedenfor stillede Ændringsforslag skal Følgende fremsættes til nærmere Begrundelse.

Til Nr. 1.

Til Forstaaelse af dette Ændringsforslag skal som historisk Oplysning om den Bestemmelse, der gjælder Kongehusets Medlemmers kommunale Skatteydelse, meddeles Følgende:

Den 2den Oktober 1860 fremsatte daværende Indenrigsminister Monrad det Lovforslag om en Ordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn, der førte til den endnu gjældende kjøbenhavnske Indkomstskattelov af 19de Februar 1861.

Lovforslagets § 12 indeholdt en Bestemmelse om, at den, der ønskede Rømpelser i Skatteansættelsen, i visse Tilfælde skulde møde for Bigningskommissionen og afgive mundtlig Forklaring om sin hele Formuestilstand.

Da Forslaget den 11te Oktober 1860 kom til 1ste Behandling i Folkethinget, spurgte et kjøbenhavnsk Medlem, Kammerherre Feddersen: „Hvorledes vil der blive at forholde med de kongelige Prindsjer? . . . For nærværende Tid staa de opførte i Kjøbenhavns Hjelpefættelister med et Beløb, der

ikke er synderlig stort i Forhold til, hvad de vilde komme til at svare efter Lovudkastet, men som dog er ganske anstændigt og passende. Vil man have, at de kongelige Prindsjer skulde møde hos Bigningskommissionen? Sdet jeg slutter fra min egen Følelse, tør jeg ganske sikkert sige, at det kan Thinget ikke ville. Vil man have, at de kgl. Prindsjer skulde som en Naade bede om, hvad der kunde tilkomme dem efter § 12?“

Monrad gjorde meget kort Taleren opmærksom paa, at — i Følge § 8, der bestemte, hvilken Indtægt der var skattepligtig — „hverken Civillisten eller Appanagerne“ nævntes blandt de Indtægter, som man havde paatænkt at beskatte (man vilde altsaa fra nu af gjøre de kongelige Prindsjer m. Fl. helt skattefri); men — indrømmede Ministeren — „maaste man kunde have udtrykt sig paa en mere tydelig og klar Naade“.

Det i Sagen nedsatte Udvalg, der den 9de November 1860, med den daværende Overretsprokurator L. C. Larsen som Ordfører, afgav sin Betænkning, foreslog i § 8 at indskyde Ordet „Appanage“ i Fortegnelsen over skattepligtig Indtægt, „da appanagerede Personer hidtil have været beskattede“.

I Anledning heraf fremsatte Monrad (som Minister) et Ændringsforslag: Medlemmerne af Kongehuset bestemme selv, hvad Bidrag de ville yde. Men L. C. Larsen (som Ordfører) stillede dertil et Ændringsforslag, i Følge hvilket Kongen bestemmer Størrelsen af den Indkomstskat, som Medlemmerne af Kongehuset have at yde, „og det af den Grund“ — udtalte han under 2den Behandling den 23de November 1860 — „at der let for disse høje Personers Vedkommende kunde vækkes et ubehageligt Ombrømme, naar det Bidrag, de saaledes selv ansatte sig til, ikke fandtes passende. Ansættes dette derimod af Hs. Maj. Kongen, ville de ikke være udsatte for en saadan Kritik“.

Minister Monrad frasaldt derefter sit eget Forslag og tiltraadte Ordføreren. Dette sidste vedtoges den 24de November 1860 enstemmig, dog kun med 69 af Thingets